
HEGYVIDÉKI IGEHIRDETÉSEK

A JÓ RÉSZ A JOBB

Lukács ev. 10,38-42

2018. AUGUSZTUS 5.

IGEHIRDETŐ: SZABÓ ISTVÁN

Lekció: Zsoltár 36,1-11.

Imádkozzunk: Köszönjük, mennyei Atyánk a mi Urunk Jézus Krisztusunk által, hogy egész életünket magad felé fordítod és figyelmünket, gondolatainkat arról, hogy a gonoszok útjain töprengjünk és gondolkodjunk, igazságod felé hajlítod. Mert csak a Te világosságodban látunk világosságot, mert csak Tenálad találunk oltalmat, mert az élet és annak forrása Tenálad van. Köszönjük, hogy Lelked által ma is készítettél bennünket, hogy szent házádba jöjjünk, Előtted megálljunk, Eléd hozzuk hálaadásunkat, megvalljuk töredelemmel minden vétünköt, és kérjük megsegítő kegyelmedet, hogy ragyogtasd ránk Urunk Jézus Krisztusunk világosságát. Add, hogy világosságban járjunk, mint nappaliak, hogy megnyerjük oltalmadat és bizton tudjuk: Te hűséges vagy velünk azon az úton, melyre meghívtál, és amelynek a végén Te magad várod a hazaérkezőt. Add Szentlelked erejét, és nyisd meg szívünket, hogy halljuk Igédet és befogadjuk, hogy világosságban járhassunk és tiszta lehessen a szívünk. Krisztusért kérünk, hallgass meg bennünket. Ámen

Textus: Történt pedig, mikor az úton mentek, hogy bement egy faluba; egy Márta nevű asszony pedig befogadta őt házába. És ennek volt egy Mária nevezetű testvére, ki is Jézus lábainál leülvén, hallgatta az ő beszédét. Márta pedig foglalatos volt a szüntelen való szolgálatban; előállván azért, monda: Uram, nincs-e arra gondod, hogy az én testvérem magamra hagyott engem, hogy szolgáljak? Mondjad azért néki, hogy segítsen nékem. Felelvén pedig, monda neki Jézus: Márta, Márta, szorgalmas vagy és sokra igyekezel; de egy a szükséges dolog: és Mária a jobb részt választotta, mely el nem vétetik tőle. (Lukács 10,38-42)

Szeretett gyülekezet, kedves testvérek! Bár református egyházunk határozmányra szerint szószékről leckióként és textusul kétféle fordításból olvashatnak Igét a lelkipásztorok: vagy a revideált Károlit olvassák, amit most én is olvasom, vagy az új fordítást. Ez fontos szabály, jó a rend ez, így kell lennie. Ha csak arra utalok, mennyi bonyodalmat okoz mindmáig a Miatyánk új fordítása, merthogy sokan a régit szokták meg, értjük ennek a lényegét. S ezt azért említem, mert a reformáció idején nem így volt, hiszen nem volt hivatalos Biblia-fordítás, hanem a prédikátorok fordításukból magyarázták az igét, vagy mástól vették a fordítást. Nagy élvezettel lapozgatom, például Méliusz Juhász Péter Biblia-fordítását, mely húsz évvel korábban készült, mint a mi Károli-bibliának, igen érdekesek a különbségek. Ezt pedig azért mondom, mert, ha a különböző Biblia-fordítások másként adják vissza ezt a szót, amit Jézus Mártának mond nővére kapcsán: Mária a *jobb* részt választotta, mely el nem vétetik tőle, illetve: a *jó* részt választotta. Kálvin a kommentárjában azért a mennydörög, hogy a pápisták, meg a Vulgata így fordították, hogy: a *jobb* részt választotta, de, erősködik Kálvin, nézzük csak meg a görög kéziratokat, ott ez áll: a *jó* részt választotta. Na, hiába olvasott Károli Gáspár sok mindent Kálvin Jánostól, ezt a dörgedelmet nem vette figyelembe, mert így fordítja: a *jobb* részt választotta. Hát akkor: a jobb rész vagy a jó rész?

Ahhoz, hogy felelni tudjunk erre a kérdésre és mindarra is, ami benne foglaltatik, még néhány vonatkozást meg kell említenem, gyorsan, bevezetéképpen. Korábban már láttuk, hogy Lukács evangéliumában mennyire hangsúlyos a tanítványság, a Jézus követése. És láttuk azt is, hogy ez nem választható el az Üdvözítő munkájától. Minket az üdvözítés titkának mélyebb megértése tesz elkötelezett tanítvánnyá. Mert, ha Krisztust nem értjük, akkor a tanítványságunk is gyenge lábon fog állni, könnyen megingunk, eltántorodunk, elfordulunk tőle. De a sorrend nem megfordítható: mindig Krisztustól jön a kezdeményezés. Ő maga mondja a tanítványoknak: nem ti választottatok engem, én választottalak titeket (Jn 15,16). Mindig Ő szólít meg, Ő hív, és Ő mondja meg a feltételeket. Éppen legutóbb hallottunk arról, hogy nem szabhatunk feltételeket a tanítványsághoz. Igen, tudom, szeretnénk így tenni, és úgy gondoljuk, hogy ha Isten belép a világunkba, ha az üdvözítés itt, a mi körünkben történik, ha az Isten országának a nagy programja ebben az emberi történetben bontakozik ki, akkor, vegye figyelembe Isten az én helyzetemet, adottságomat, képességemet, kulturális meghatározottságomat, és még sok minden egyebet. Olyan erős ez a késztetésünk, hogy a keresztyénség történetének nem volt olyan szakasza, amikor ne állítottak volna fel valamilyen kritérium-rendszert. Például annak kapcsán, hogy kik a jó keresztyének? Mostanában Magyarországon zajlik némi vitatkozás erről, de érdekes módon leginkább a közéletben. Ha az egyik politikus azt mondja magáról, hogy keresztyén, a másik politikus rögtön rávágja: te nem lehetsz keresztyén, mert a keresztyének ilyenek-olyanok. Érdekes, amúgy, hogy sokszor nem-keresztyén közemberek jobban tud-

ni vélik, hogy milyennek kellene lennie a keresztyénnek. Szóval, korról-korra, időről időre meghatározzuk, leírjuk, hogy ki az igazi tanítvány, ki a jó tanítvány, miben áll az igazi Krisztus-követés, mi a keresztyénség igazi programja, aztán ezen mérjük a másikat; olykor önmagunkat is, de többnyire a másikat. Itt, a 10. részben sokat hallunk erről. A fejezet a tanítványok kiküldetésével kezdődik. Jézus munkára küldi ki őket: az aratnivaló sok, a munkás kevés (Lk 10,2). Mi több, veszélyes szolgálatba küldi ki őket: elküldelek titeket, mint bárányokat a farkasok közé (Lk 10,3). Különleges feladattal küldi őket: Betegeket gyógyítsatok, és mondjátok nekik, elközelített az Isten országa (Lk 10,9). És nagy felhatalmazást ad, mert azt mondja, hogy aki titeket hallgat, engem hallgat, és aki titeket nem fogad be, azt nem fogadja be, aki engem elküldött (Lk 10,8.16). Szinte teljhatalmat ad a tanítványoknak. Aztán arról olvasunk, hogy visszatérnek a tanítványok és jelentik Jézusnak, hogy általuk is csodák történtek: betegek gyógyultak, ördögöket űztek, emberi életek változtak meg, Isten felé fordultak az emberek; nagy öröm ez - ujjonganak a tanítványok. Jézus is ujjong: Magasztallak Atyám, hogy mindezt elrejtetted az okosok, a nagyok, a hatalmasok, mindent tudók elől, és a kicsinyeknek, a gyerekeknek jelentetted ezt meg (Lk 10,21). Mindazáltal – mondja a tanítványoknak – ti ne azon örüljétek, hogy még a lelkek is engednek nektek, hanem azon, hogy nevetek fel van jegyezve a mennybe (Lk 10,20). És ekkor jön egy törvénytudó, aki mindezt látva, hallva, fölteszi a döntő kérdést: Mester, mit tegyek, hogy elnyerjem az örök életet? Szeresd felebarátodat, mint magadat. De ki az én felebarátom? S akkor Jézus elmondja az irgalmas samaritánus példázatát. Ez az, erre vártunk, ez az igazi keresztyénség, az irgalmas samaritánus. A pap odább megy, a lévita odább megy, ott fekszik az a megvert ember, kisémmizve, kirabolva, véresen, saját vérében szinte belefulladás. Lehajol, fölveszi, megtisztogatja sebeit, elviszi a fogadóházba, még pénzt is ad a fogadósna, hogy ápolj addig, és itt van egy kis pénz, ha szükséges rá, és majd, ha visszajövök és még több pénzre volt szükség, kifizetem neked (Lk 10,30-37). Annyira fel tudunk ettől lelkesedni, hogy Augustinus egyházatya egyenesen azt mondja, hogy ez az egyház - Az irgalmas samaritánus! Ilyennek kell lennie az egyháznak. Lehajolni, felvenni, elvinni, gondozni, gyógyítani, s mindent erre áldozni, és még többet is erre áldozni. Ez az egyház! Ez a küldetés! Na végre! Hát erre küldte ki Jézus a tanítványokat: gyógyítsatok, Isten országát hirdessétek, karoljátok fel az elesetteket, sok a munka, az aratnivaló kevés! És ha veszélyesek is a körülmények, mert bárányokként mentek farkasok közé, akkor is ez az Isten országának a programja, ez a Krisztus-program. Na, végre, erre vártunk! Eztán következik Márta és Mária története. Ezt általában úgy szemléljük, hogy a két nővérben kétféle embertípus áll előttünk: az egyik a tevékeny, a másik a szemlélődő. És itt megtorpanunk. Úgy érezzük, hogy ebben a történetben és főleg a végén, mintha egy nagy korrektívum, egy nagy kiigazítás szólalna meg. Az imént még erről hallottunk: sok az aratnivaló, és kevés a munkás, aztán elküldelek benneteket, végezzétek az Isten országának a munkáit - munka. munka! Most pedig mintha Jézus visszavenne ebből, és a szem-

lélődő, semmittevő, csupán a szavát leső Máriát rehabilitálná. Mondom én. De azért idéztem Kálvint a fordítás kapcsán, mert a 16. századi reformátorok másképpen beszéltek erről. Még Kálvin is, aki számunkra, úgy tűnik, erős és kemény szavakkal beszél, de ebben a tekintetben ő messze elmaradt vadul beszélő reformátorok mögött. Kálvin szelíd, halk szavú kisfiú Luther mennydörgéséhez képest, általában. Ám itt, amikor ezt a részt magyarázza, itt aztán Kálvin is előveszi a husángot és lebunkózza a szerzeteseket, a félrevonulókat, a csendkeresőket, a kolostorokat, az apácákat, meg a barátokat, meg az egész vita contemplativa-t, amit a középkorban annyira magasra emeltek, mint a boldog élet csúcását. A magyarázatához hozzáteszi Kálvin: tudom ám, hogy Arisztotelésztől lopták a gondolatot a szorbonnista, skolasztikus okostojások, de meghamisították Arisztotelészt, mert Arisztotelésznél a szemlélődő élet azt jelenti, hogy az ember dolga végeztén gyönyörködik az erények tökéletességében! Bezzeg, ezek a hamiskodók elcsavarták ígét, mondja Kálvin, elvonultak a kolostorba, nem csinálnak semmit, egész nap szemlélődnek, üldögélnek, – és beképzeltnek lesznek tőle, mert azt hiszik, hogy a szemlélődéssel feljutottak már a harmadik mennyországba, ahol kibeszélhetetlen titkokat hallottak. És mondja, mondja...

Nos, kedves testvérek, most a 21. században már várom, mikor szólal meg valaki, aki kálvini haraggal szólal fel az aktív élet, a vita activa ellen, hogy mi meg mást se csinálunk, csak hajtunk, buzgunk, le nem állunk! Még templomba is úgy jöttünk, hogy három perccel az indulás előtt még csináltunk valami fontosat; fél lábbal az ajtóban, indulás előtt, még egy levelet elküldtünk interneten, még az autó hátulját gyorsan lemostuk, még beosztottuk az időnket, hogy délután mi lesz majd. Pörgünk, forgunk, csináljuk, nyomjuk. Ahogyan ezt Max Weber, némiképpen félreértve a reformátorokat, mondja: ez ám a protestáns munkaetika: dolgozni kell, mindig dolgozni kell és a jó munka jutalma még több munka! És ebből lesz a gazdagság! Hát micsoda nagy ideát fogalmaztak meg a reformátorok! Szemben kivel? – szemben szegény Máriával! S mintha így kellene osztani a világot: mi, protestánsok, mi vagyunk a Márták. És azért jó nekünk ezt a történetet elolvasni, mert Jézus kijózanít bennünket, hogy úgymond, Mária választotta – most hadd hangsúlyozzam így – a jó részt. Nem a jobb rész, hanem a jó részt!

Hű, itt nagyon el kell gondolkodni. De mielőtt folytatnám, hadd szóljak az Igében foglalt szavakról, mert meggyőződésem, hogy annyira páratlan történet van előttünk, hogy Lukács evangélista is igen nagy gondossággal, egészen különleges szavakkal írja ezt le. És ez fontos. Amikor iskolás korunkban fogalmazni tanultunk, emlékszem, drága Berecz tanító néni szépen kihúzkodta, ha a mondatban kétszer-háromszor ugyanaz az a szó előfordult, mondván, ha elegánsan fogalmazunk, nem írjuk bele egy mondatba többször ugyanazt a szót. Egyedi szavakat kell találni, mert az különlegességet érzékeltet. Nos, Lukács elegánsan fogalmaz. Hadd idézzek most néhány szót ebből.

A történet egyszerű. Jézus vendégeskedik, Mártából pedig kirobban a méltatlankodás. Ugyanis a testvére, Mária, mondja az evangélista, odatelepedett

Jézus lábához hallgatni a szavait.

Odatelepedett. Ez a szó egyetlenegyszer fordul elő az egész Újszövetségben. Nem azt jelenti, hogy leült, hanem azt, hogy odaült, odatelepedett. Mária nem leült valahova a sarokba, vagy az asztal szélére, vagy a kemence sutba, hanem odatelepedett Jézus lábához és figyelte a szavait. Leste a szavait. Mintha nagyothalló lenne. Aki nagyothalló, az ugye, a füléhez teszi a kezét, mintegy tölcserít, és így közelít a másikhoz: ide mondd bele a fülembe. Édesapám idős korára nagyothalló lett. Mikor hazamentem látogatni, mindegyre húzta a székét közelebb hozzám, mondván: nem hallak, kisfiam. Ez itt tehát túlzó, erős mozdulat: odaült, odatelepedett Jézus lábához. Mártát pedig, mondja Lukács, lefoglalta a sok munka.

És itt is egy olyan szót alkalmaz, amit senki más nem használ az Újszövetségben. Szó szerint úgy lehetne fordítani, hogy: elvonta a sok munka, lekötötte a sok munka; a munka minden mástól elszakította. Két testvért látunk tehát: az egyik, ha szabad ezt mondani, teljes körűen lefoglalja Jézust, odaül a lábához, beleül a közvetlen hangzónába; a másikat pedig lefoglalja az asztal körüli szolgálat.

És itt pontosítanom kell a Károli fordítást, mert nem pusztán munkáról van itt szó, hanem diakóniáról, ez pedig az asztal körüli szolgálatot jelenti. Hiszen vacsoraidő van, meg kell teríteni, az első fogást be kell hozni, aztán azt le kell szedni, aztán a második fogást kell hozni, és itt ez a nagy vendég, helyt kell állni, bármi kívánsága van. Emlékszem, még káplán koromban sorkosztos voltam Sáregresen. Ez azt jelentette, hogy időről-időre máshova hívtak meg ebédelni. S úgy volt a faluban a rend, hogy ültünk a szobában – mert azért, ha a lelkész jött, akkor mégse a konyhában terítettek –, a háziasszony pedig állt az ajtóban a szoba és a konyha között, és hol ide, hol oda lépett, mikor mi kellett. Abszolút készenlét ez, semmi másra nem ért rá, csak azt figyelte, csak azzal törődött, hogy elvégezhesse ezt a szolgálatot.

És aztán Márta panasza is egy különleges szót foglal magában. Ez már többször előfordul az Újszövetségben, de másféle értelemben. Mártának ez a panasza: Uram, hát nem veszed észre, hogy a testvérem magamra hagyott a szolgálatban? Magamra hagyott. Különleges szó ez. Azt mondja: itt hagyott a szolgálatban. Ugyanezzel a szóval írja le Lukács evangélista azt a jelenetet, amikor Jézus elhívja Pétert és a halásztársakat, és ők, mindenüket otthagya, követték Őt (Luk 5,11). Ez abszolút: mindent otthagytak, vissza se fordultak. Múlt vasárnap hallottuk: aki az eke szarvára vetette a kezét és hátrafordul, nem alkalmas az Isten országára (Lk 9, 62). De ugyanezt a szót olvassuk a jó pásztor példázatában, aki otthagya a kilencvenkilenc juhát a pusztában (Lk 15,4) és addig megy, míg meg nem találja azt az elveszett egyet. Hogy mi lesz a többi kilencvenkilencel, nem számít, otthagya őket, megkeresni az egyet. De van ennek a szónak egy másfajta, nem ilyen misztikus, titokzatos értelme is. Ezt is Lukács írja le, az Apostolok cselekedeteiben, amikor a korrump római tisztviselő, Félix, előzetes fogságban hagyja Pál apostolt (ApCsel 24.29). Otthagya a börtönben, ahol nem törődik vele senki. Nem elfelejtkezett Pálról, hanem ott

hagyta. Három esetet idéztem, s látjuk: ez a szó szándékos otthagytást fejez ki. Tehát nem azt mondja Márta, hogy Uram, nem veszed észre, hogy az én nővérem megfélekedezett rólam! Megfélekedezés könnyen megtörténhet. Mi is belefélekedzünk a munkába, s ha szólnak nekünk, ezer év is eltelik, mire kijövünk abból, amibe annyira belemerültünk. Éppen talán lehet ez a kontemplatív, szemlélődő életnek az egyik jellegzetessége: elmerülünk a titkok szemléletébe, gyönyörködik a teremtés csodáiban, és megfélekedzünk minden másról. De Lukács, értjük már, egy speciális szót választ: Mária itthagytott, panaszkodik a nővére; Mária így döntött, szándékosan hagyott itt. Itt hagyott engem a tenni-valóval, a munkával. Parancsolt meg neki, hogy segítsen!

Segíteni. Ez is speciális szó; csak Pál apostol használja még a Római levélben, sehol máshol nem olvassuk ezt az Újszövetségben. Szó szerint, és nagyon nehézkesen úgy lehetne fordítani, hogy: hozzám csatlakozva vegye ki a maga részét a munkából. Amikor Pál arról beszél, hogy erőtlenek vagyunk, reszketünk Istentől, a bűneink meg a tévképzeink és a rossz útjaink miatt, és nem merünk, nem tudunk Isten elé állni és kérni, akkor, mondja Pál: a Lélek segít a mi erőtelenségünkön és velünk együtt kiáltja: Abbá, Atyám! (Róm 8,28). Igen, én nem tudom kimondani ezt, mert én nem tudok Istennek ilyet mondani. Számomra Isten legfeljebb úr, vagy kozmikus hatalom, de hogy nekem Atyám?! Ám a Szentlélek kiveszi a részét a könyörgésből, segít ebben a nagy felkiáltásban, Istenhez folyamodásban, Istenhez békülésben, mert csak akkor lehetek Isten gyermekévé, ha tudom mondani: Atyám! És ebben segít a Lélek! Mit mond hát Márta Jézusnak? Ezt: mondjad meg Máriának, hogy jöjjön ki a konyhába, és legalább az egyik fazekat vegye ki a kezemből! Jöjjön már ki a konyhába, s ha nem tudja, majd mondom, mit csináljon! Parancsolt meg neki, vegyen részt a diakóniában, az asztal körüli szolgálatban! Igen, vegyünk részt az irgalmas samaritánus munkájában, vegyünk részt a tanítványok munkájában! Betegeket gyógyítsatok, mondja Jézus. Hát vegyünk részt mindabban, amit a múltkor az irgalmasságokról mondtam. Éhes valaki? – adjunk enni. Szomjúhozik valaki? – adjunk inni. Jövevény valaki? – fogadjuk be. Börtönben van valaki? – látogassuk meg. Vegyünk mindebben részt. Itt a feladat, a dolog, a kötelesség, a szolgálat, a diakónia. Parancsolt neki! - mondja Márta! Segítsen a maga részét vállalva. Ez a tanítványság! Ez a jó keresztyénség! Dolgozzon!

Jézus pedig így felel: Márta, Márta, szorgalmas vagy. A Hegyi beszéd szavát idézi Jézus, ahol azt mondja: mit aggodalmaskodtok, mit buzogtok, mit szorgoskodtok, ugyan ki az, aki szorgoskodással megnövelheti a ti termetetekét egy arasszal? (Lk 12,25). Márta, riadó-készültségben vagy, szorgalmas vagy, buzogsz, aggodalmaskodsz. Te is lesel engem, mi kell a mesternek, és ugrasz és teljesíted. Nem akarsz szégyenben maradni. Emlékezzünk: úgy kezdődik a történet, hogy ez a Márta az, aki befogadta Jézust. Mária szinte csak epizodista itt. És emlékszünk Simon farizeusra, aki még korábban meghívta vacsorára magához Jézust? (Lk 7,36) Ott történt, hogy bement egy bűnös nő, akinek sok bűnét megbocsátotta Jézus, széttörte az alabástrom-edény, ráöntötte a kenetet

Jézus lábára, a hajával törölgette és a könnyeivel öntözte. A farizeus dohogott magában, mire azt mondta neki Jézus: meghívtál a házadba, de a lábamat nem mostad, ez pedig itt könnyeivel öntözi a lábamat; megérkeztem hozzád és nem köszöntöttél csókkal, ez pedig, amióta idejött, csókolgatja a lábamat. Hát a mi Mártánk most nem akar szégyenben maradni! Ő fogadta be Jézust a házába; a vendéglátó nem vallhat kudarcot. Szorgalmas vagy, Márta – mondja Jézus –, aggodsz, buzogsz, mindazáltal egy a szükséges dolog. Egyszerre csak egyet lehet csinálni – talán ezt jelenti ez a szó. De talán ezt jelenti: egy a fontos, csak ez számít: Jézusra figyelni! Én inkább az utóbbira hajlok. Hallottuk a múltkor is, amikor egy tanítványságra meghívott ember az kérte Jézustól, hogy adjon még neki egy kis haladékot a tanítványságra, míg eltemeti édesapját (Lk 9,59). S azt mondta neki Jézus: a halottak temessék el halottaikat, te pedig menj el és hirdesd Isten országát. Azt értettük meg akkor, hogy amiképpen Jézus Krisztus ura a szombatnak, úgy ura a könnyörületnek is, és ura az életünknek, mindennek ő az ura! Hát egy fontos dolog van, egy dolog számít, és ez készlet Őreá figyelni. Mária tehát a jó részt választotta - és nem vétetik el tőle.

Végül, azt kell mondanunk, hogy mégsem azért mondja el Lukács evangélista ezt a történetet, hogy mi válasszunk Mária és Márta között. Istennek nagy titeka az, hogy az alkatunkat – nem mondom, hogy a habitusunkat, mert az a kegyelem munkája -, tehát az alkatunkat, vagyis azt, amilyenek vagyunk, Ő csodálatos módon fel tudja használni országa építésében. Pál apostolról mondta egyszer egy Biblia-tudós, hogy amíg üldözte a Krisztust és tanítványait, addig fanatikus volt, amikor megtért és Krisztus kezébe adta az életét, frenetikus lett. Az erejét, a buzgóságát, a koncentráltságát, az ügyszeretetét a lelkesültségét Jézus Krisztus a kezébe vette és országa építésére használta. Nem úgy változtat meg bennünket Isten, hogy aki pörgős ember volt, azt megajándékozza valami nyugodt természettel. Vagy fordítva, hogy aki inkább csigabiga, azt Isten hirtelen valami mennyei adrenalinnal aktív emberré teszi! Nem az aktív, a tevékeny, illetve a szemlélődő élet között kell választanunk, nem is tudunk. Aki aktív, találja meg a szemlélődés módját is! Aki szemlélődő típus, az legalább telepedjen oda Jézus lábához, az is munka! És figyelje a szavát – az is munka! Ne befelé kukucskáljon! - mert nem azt mondja Lukács, hogy Mária befelé figyelt és meditálgatott – hanem a Jézus szavát figyelte. Nem tudunk mi e kettő között választani és én nem is kell! Van ugyanis egy másik történetünk erről a két nővérrel, ami azt mutatja, hogy akár aktív valaki, akár szemlélődő, akár buzgó, akár elcsendesedő, akár hiperaktív, akár visszahúzódo - a Jézussal való viszonyunkban csak egy számít: az, hogy Ő-e az Úr, Ő-e az élet, Ő-e a feltámadás?

János evangéliumban olvassuk azt a történetet, hogy amikor Lázár meghalt, és Jézus érkezik Bethániába, Márta, elébe megy. Mondhatni, lám, hát ő az aktív! Márta csak otthon ül! (Jn 11,20) Kiszalad Márta Jézus elé, és azt mondja: Mester, ha itt lettél volna, nem halt volna meg az én testvérem (Jn 11,21). Aztán amikor Jézus elindul a sír felé, megérkezik Mária is, és mit mond Má-

ria? Mester, ha itt lettél volna, nem halt volna meg az én testvérem (Jn 11,32). Mit mond? Ugyanazt mondja, mint Márta. Hát akkor mi a különbség a kettő között, mi a különbség a két ember között, a kétféle életfelfogás között, – ha csak ennyit bírnak mondani? Ha itt lettél volna...Nincs különbség. Különbség csak annyiban van, hogy itt Jézus nem Máriának, hanem itt Mártának mondja a titkot: én vagyok a feltámadás és az élet, ha valaki hisz énbennem, ha meghal is él (Jn 11,25). Él! Tehát legyek bár tevékeny, vagy szemlélődő, legyek bár nagy terveket forgató és síríg hajszolkodó ember vagy legyek csendes visszahúzódó, csak egy a kérdés, amit Jézus kérdez Mártától: hiszed-e ezt Márta? Hiszem - felel ő. A Jézus Krisztusba vetett hit dönt el mindent! És aki Őbenne hisz, az nagy áldásokat kap a tevékeny élethez és nagy áldásokat kap a szemlélődő élethez, nagy áldásokat kap ahhoz, hogy Jézus szavát, az Isten országa programját cselekedje, és nagy áldásokat kap ahhoz, hogy Isten országának mély titkait felfogja és megértse. És mindkettő nagy áldást kap, mert: megértheti, hogy a másik a testvére. Isten országában és Krisztus szeretetében a különböző lelki indíttatású emberek is egymásra találnak. És tudnak a Jézus lábához odaülni, és tudnak Neki szolgálni! De mindenek felett feltámadott úrnak vallani őt, aki maga a feltámadás és az élet!